כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים

הַמַּאֲמָר
הַשְּׁבוּעִי

ושב ה'
זרע קודש

שבוע פרשת נצבים־וילך

לקבלת המאמר השבועי במייל –
122333ako@gmail.com

להארות, תרומות, יצירת קשר והשגת חוברות
054-7341337

הַמַּאֲמָר
הַשְּׁבוּעִי

ושב ה'

זרע קודש

שבוע פרשת נצבים־וילך

צוות המאמר השבועי:

חברי המערכת: מנחם מענדל רוזנצויג, אחיה מרקוביץ׳ ואביעד בר לוי.

כותבים: אשחר שפירא, אליוסף גל, אלרועי פוזן, משה דנה־פיקאר ויהודה רוזנטל.

הגהה ועריכה לשונית: ישראל מאיר אופן, לוי יצחק וינגורט ועפר בן יעקב.

עיצוב ועימוד: איתמר סלע ואליה חי אופן.

הו״ל: שילה קליין ואהרן רוזנצויג.

הפקה: שלם נחמן הראל.

בע"ה

שבוע טוב לכל החברים!

הבאנו לפניכם מאמר "אלולי" במיוחד מהספר "זרע קודש" שחיבר רבי נפתלי מרופשיץ, צדיק מיוחד שנודע בפיקחותו ושנינותו הרבה אשר משמש כבית-אב לחסידויות גדולות ומפוארות בדורנו ביניהם, בעלזא וצאנז.

המאמר מדבר על עניין התשובה- מעורר אותנו לשוב בתשובה ומזכיר שתמיד יש אבא יקר שדואג ועוזר לנו מלמעלה שבלעדיו באמת שלא היינו מצליחים כלום.

בקיצור, גם מאמר על פרשת שבוע וגם על אלול, "לחיות עם הזמן"- שנים במחיר אחד.

שנזכה שה' ימול את לבבנו באלול הזה (כידוע ש"את לבבך ואת לבב" ראשי תיבות אלול) ונשוב אליו יתברך באמת.

אלוווווווווווווווווווווווווווווווווווווול!!!

ושב ה׳

רבי נפתלי מראפשיץ – זרע קודש

מבואר

מחשבה של ה׳- יוצרת מציאות

במאמר המדהים שלפנינו נראה שני פירושים מעניינים על הפסוק ״ושב ה׳ אלקיך את שבותך״, שניהם בעניין התשובה.

> דהנה כשאדם בתשובה ומתחרט מאוד על מעשיו הרעים שעשה עד עתה וזה ידוע שכל מה שהאדם עושה למטה גורם כן למעלה בעולמות העליונים דבאתערותא דלתתא אתער לעילא וכמו שפי' ז"ל [=זכרונם לברכה] ה' צילך על יד ימינך שכביכול כמו הצל שכל מה שהאדם עושה נראה כן גורם האדם במעשיו כביכול לו ית' ועד"ז [=ועל דרך זה] פי' הצדיקים ז"ל ע"פ דע מה למעלה ממך שמעצמך תוכל לידע מה למעלה כי הכל תלוי בהאדם שנתן בו ית' הכח זה לעורר בכל מעשיו למעלה

כשהאדם שב בתשובה ומתחרט על המעשים הרעים שעשה הוא גורם גם למעלה בעולמות העליונים לעשיית תשובה (בהמשך יבאר מה היא ה״תשובה״ של העולמות העליונים).

מפני, שעל ידי ההתעוררות מלמטה נעשית התעוררות למעלה, וזה מה שדרשו על הפסוק ״ה׳ צלך״ שכמו שעל ידי פעולת האדם הוא גורם לצל לעשות גם כמוהו, כך, ״כביכול״ על ידי פעולת האדם הוא גורם את אותה הפעולה גם אצל ה׳ יתברך.

כמו כן כתוב ״דע מה למעלה ממך״ ופירשו בחסידות שממי תדע ״מה למעלה״? ״ממך״, מעצמך- כי על ידי המעשים שלך יש לך כח לעלות או להוריד

המושג השבועי – באתערותא דלתתא אתערותא דלעילא

אחד המשפטים המהפכניים ביותר בזהר הקדוש הוא (ח"א רמד, א) "באתערותא דלתתא אתערותא דלעילא". כולם רוצים שתגיע אליהם התעוררות רוחנית מלמעלה – השראה, הכוונה, תשובות לשאלות הבוערות של החיים. בא הזהר הקדוש ואומר: רוצה התעוררות מלמעלה? קודם כל תתעורר אתה מלמטה! אם תתעורר ותעורר את ה' – בין אם בתפילה או במעשה, גם הוא יתעורר אל מולך וישפיע עליך כל טוב. החידוש הוא עצם זה שה' יתברך מושפע מהעולם הזה, שהרצונות והתשוקות והכוונות שלך מעוררים אצלו יתברך רצונות דומים. כמובן שב'השכלה' זה חידוש עצום מול ה' יתברך, שהוא 'האניש' את עצמו כך שהוא מושפע ממש כמו בן אדם ממעשינו ועבודתנו, עצם זה שאפשר ליזום רצון חדש אצל הקב"ה, ועד איך שזה מופיע אצל צדיקים, "צדיק גוזר והקב"ה מקיים" ו"הקב"ה גוזר וצדיק מבטל"; אבל ב'עבודה' אפשר ללמוד מכך על עצם כך שקל-וחומר – זה כנראה שייך באותה מדה מול בני אדם: כדי לעורר אהבה או סימפטיה צריך ליזום. לא רק מחשבות צריך ליזום, גם חג"ת ואפילו נה"י אפשר לעורר. כמו שהקב"ה רוצה ש'נוביל אותו', "התהלך לפני", שנעורר אותו, שנעשה לו חשק – זו גם בקשה סמויה של כל אדם: קרבני אליך באמת. מי זוכה לזה!

את העולמות העליונים ולכן כשתראה את מצבך תוכל מזה ללמוד על מצבם של העולמות העליונים.

ולכן כשאדם עושה תשובה גורם תשובה למעלה ע"ד שאמרו ז"ל שהקב"ה מתחרט על בריאת היצה"ר [=היצר הרע] ואומר ואשר הריעותי

לכן, כשהאדם עושה תשובה הוא גורם גם לקב"ה לעשות תשובה- להתחרט על בריאת היצר הרע

ונבין זה ע"ד משל לאב שנתן לבנו החביב עליו סכין לשחוק בו ובזה יגיע שעשוע ותענוג לבנו משחוק זה ובנו בסכלותו לא סגר הסכין בנדן רק פתחו וחתך בו ידו והי' לו צער גדול וכשרואה אביו הצער של בנו יש לו ג"כ צער גדול מזה שיש לבנו צער וכאב

כמו אבא שנתן לבנו סכין כדי שישחק בה ויהנה, אולם הבן לא השתמש בסכין כפי שאביו ציפה ממנו ופתח את הנדן והוציא את הסכין -

למרות שהשעשוע עם הסכין הוא רק כשהיא סגורה- וכך, בטעות נחתך הבן מהסכין.

כשאביו רואה את הצער של הבן ודאי שדבר זה -שלבנו כואב כל כך- מכאיב לו מאוד.

> וחוץ מזה מצטער אביו על שהוא בעצמו גרם לבנו הצער הזה בנתנו הסכין אף שבאמת הי' כוונת האב לטובת הבן מ"מ מתחרט האב ע"ז שנתן לו דבר שנמשך מזה צער לבנו

אולם חוץ מהצער הרגיל על כאבו של הבן פה מצטער האב יותר, מפני שעל ידו נגרם הצער לבנו.

> כן עד"ז הקב"ה ברא היצה"ר לטובת שאדם כידוע רק שהי' לסגור התאוות וכוחות היצה"ר ואז הי' היצה"ר לטובתו וכשלא עשה כן האדם והגביר על עצמו את היצה"ר וקלקל לעצמו אומר ית"ש [=יתברך שמו] ואשר הריעותי ומתחרט על בריאת היצה"ר

כך גם אצל הקב"ה.

הוא ברא אותנו עם יצר הרע כדי שנתגבר עליו ו"נסגור" אותו, וכשאנו מקלקלים והיצר הרע שולט בנו ה' גם מצטער על כך שהוא נתן לנו כלי משחית שכזה.

> כשרואה שמצטער האדם מאוד ומאוד על מעשיו לא טובי' מפאת היצה"ר ואומר ית"ש כביכול מה עשיתי שבראתי דבר כזה שימשך מזה צער גדול לבני שמתחרט ומסגף א"ע [=את עצמו] בתשובה וחרטה כ"כ [=כל כך] ואוכל את בשרו כמעט מגודל צערו על עוונותיו ועי"ז כשית"ש אומר כן ומתחרט על בריאת היצה"ר מזה נתבטל כח היצה"ר והס"א]=והסטרא אחרא [ונמחה מן העולם כמו ע"י האדם ע"י החרטה מוחה פשעיו וחטאותיו כיון שמתחרט עליהם שנוח לו שלא עשאן כן נמחה היצה"ר ע"י חרטתו ית"ש כביכול על בריאת היצה"ר ואומר כביכול שנוח שלא עשאו

כשהאדם מתחרט על מעשיו ואומר שהוא היה מעדיף שלא לעשות את המעשים שעשה, ממילא נמחקים נמעשים שלו.

וכך אצל ה', כשמתחרט על היצר הרע שברא, נתבטל כוחו של היצר הרע ונמחה מהעולם.

וז"ש [=וזה שכתוב] ושב ה' אלקיך את שבותך ע"י תשובתך יעשה הקב"ה ג"כ תשובה כנ"ל ויגאלינו מיד מתחת אוה"ע [=אומות העולם]וכח הס"א ונזכה לעבדו ית' כמ"ש בעה"ט [=בעל הטורים] את לבבך ואת לבב גי' לימות המשיח אז יהי' העבדות בשלימות

לכן כתוב "ושב ה׳ את שבותך", כי על ידי התשובה שלנו ה׳ יעשה תשובה וישיב אותנו לארצנו (כפי שאכן קורה, הערת המבאר) ונעבוד אותו בלב שלם, כפי שכותב בעל הטורים על הפסוק "את לבבך ואת" עם הכולל שווה בגימטריא "זה לימות המשיח" עם הכולל (862) שאז נעבוד את ה׳ בשלימות.

וז"ש מתחילה ושב ה' אלקיך ושמעת בקולו ואח"כ אמר ושב ה' אלקיך את כו' ומל ה' אלקיך כו' כי א"א לבוא לשלימות התשובה רק ע"י עזרתו ית' כנ"ל בשם בעל הטורים:

לכן בתחילה כתוב שאנחנו נשוב אל ה׳ אולם בשביל להגיע לשלימות של התשובה צריכים את ה׳ שימול את ליבנו מכל ההסתרים והקליפות ודבר זה יקרה בימות המשיח כפי שהביא בעל הטורים.

להחזיר את הנשמה

א"י [=או יאמר] דכתוב בס' שיש בהאדם בחי' נפש רוח ונשמה והנה אף שא"א [=שאי אפשר] לשום דבר להיות בעולם בלתי חיותו י"ת שא"א לשום דבר שיחי' בלתי כשיש בו כביכול המשכת חיותו חלק חי החיים עכ"ז [=עם כל זה [בחי' נפש הוא בחי' פחיתה כי גם לבהמה יש נפש הבהמיות ובחי' רוח הוא מעולה יותר ובחי' נשמה הוא הבחי' המעולה עוד יותר עד שא"א לה לסבול שתהי' אצל האדם בעת חטאו ח"ו רק תיכף שבא לעשות חטא נגדו י"ת מסתלקת בחי' נשמה מאתו ואינה שבה אל האדם עד שיחזור בתשובה על חטאו

כעת נביא את הביאור השני לפסוק-

כתוב בספרים שלכל אדם יש נפש רוח ונשמה, והחילוק ביניהם הוא בכמות החיות שמקבלים מה׳ בחינת הנפש מקבלת חיות מועטת רק כדי להתקיים (מפני שללא כל חיות שום יצור לא יכול להתקיים) הרוח מקבלת יותר חיות והנשמה עוד יותר עד שמרוב מעלתה היא לא מסוגלת לשהות אצל האדם כאשר הוא חוטא או כל עוד עדיין לא עשה תשובה על חטאו.

והנה אחז"ל דחלק בחי' נשמה נק' לכל האדם אלקיך פי' שהוא חלק אלקי שנתן י"ת בך וזה הפי' אלקיך אלקות שבך וז"ש ושב ה' אלקיך את שבותך פי' עם תשובתך ישיב לך ה' את זאת שנקראת אלקיך כנ"ל

ונשמה זאת נקראת "א-לוקיך"- החלק הא-לוקי שבך.

על פי זה יתבאר הפסוק "ושב ה'" ה' יחזיר את "א-לוקיך" הנשמה, החלק הא-לוקי שבך "את שבותך" כשתעשה תשובה.

ורחמך פי' לשון אהבה שהחלק נשמה שיחזור לך י"ת עי"ז [=על ידי זה] מתאהב לו י"ת וזה פי' ורחמך קאי על אלקיך יעשה אותך אהב לה' ואח"כ [=ואחר כך] ושב ה' וקבצך מכל העמי' שיקבץ י"ת כל הנ"ק [=ניצוצות קדושה] שנתפזרו על ידך מחלק נ"ק שבך יקבץ י"ת אותם כי אנו כללות הנ"ק שבעולם ואנו מבררים אותם ע"י תפלתינו ומעשינו ותורתינו וכתוב בספרי' שזהו חביב אצלו י"ת כשמבררים הנ"ק שבכל דבר שבעולם ומשיבין אותם אליו י"ת

כעת נבאר את המשך הפסוק-

"ורחמך"- יגרום לכך שאתה תרחם (כמו יאכילך- יגרום לכך שתאכל), המילה רחמים משמשת פה כביטוי של אהבה (כמו "ארחמך ה' חזקי").

כך, על ידי שתחזור אליך הנשמה תוכל לאהוב את ה'.

"ושב ה' וקבצך מכל העמים"- אז ה' יתברך יקבץ את כל הניצוצות הקדושים[1].

דוגמת בן שלא הי' אצל אביו כמה שנים וכשבא אצל אביו מתגדל שמחה ותענוג של אביו מאוד בלי שיעור וערך וז"ש וזרעתיה לי שזהו זריעה להצמיח ולהוסיף פירות שכמו שזורעין חטה בארץ ומצמחת ועושה פירות ע"י שמבררת הכח שבארץ

---

[1] לפני בריאת העולם שלנו "עולם התיקון" היה קיים עולם בשם "עולם התוהו", עולם זה היה עולם קיצוני וחסר איזון וכלים לכן הוא נשבר.

כשנשבר "עולם התוהו" ירדו "ניצוצות" מעולם זה לעולם שלנו, וככל שהניצוץ היה יותר גבוה, יותר חזק- כך הוא ירד יותר למטה כמו שבנפילת חומה האבנים שעומדות הכי גבוה נופלות הכי רחוק.

ומה התפקיד שלנו? לברר את הניצוצות האלה, כל פעם שאני מברך על מאכל או משתמש בחפץ לעבודת ה' אני בעצם "בורר" את הניצוץ הקדוש שנפל לאיפה שנפל ומעלה אותו בחזרה אל הקדושה.

לכל יהודי יש חלק שאותו הוא צריך לברר כמו שכתוב במשנה באבות של"כל ישראל יש להם חלק" שהם צריכים להביאו לדרגת "עולם הבא", להרחבה עיין תניא פרק ל"ז.

מקבצת החטה את זה הכח לעצמו ועי"ז עושה פירות הרבה כן כביכול זרעת אותנו לברר כל כוחות ונ"ק:

כמו אב שלא ראה את בנו זמן רב וכשבנו חוזר הוא מתמלא שמחה כך שמחתו של ה׳ כשהניצוצות חוזרים מההעלם אל הקדושה.

כמו שזורעים צמח באדמה כדי שיאסוף את כח הצמיחה שבאדמה וכך יוציא פירות, כך ה׳ זרע אותנו בארץ כדי שנאסוף את הכוחות שירדו לעולם וכך נוציא ׳פירות׳ רוחניים.

והנה אחז"ל [=אמרו חז"ל] שרחב"ד [= שרבי חנינא בן דוסא] ראה אשר הכל מעלין נדרים ונדבות לירושלים ואני אינו מעלה יצא למדבר וראה שם אבן וססתה ואמר כו' ביקש לשכור פועלים להעלותה לירושלים כו' זימן לו הקב"ה ח' מלאכים בדמות אנשים כו' אנו מעלין לך אבנך לירושלים כו' ובלבד שתתן ידך עמנו נתן ידו ורו' ונמצאו עומדי' בירושלים י"ל שרמזו במעשה זו שיקח האדם מוסר מזה ולעשות דוגמת זה בענין הנ"ל שכשמבררין לו י"ת את הנ"ק שבכל דבר שבעולם הוא חשי' אצלו דורן חביב חביב מאוד כנ"ל ובשלא יוכל האדם לעשות כן עכ"פ ימסור עצמו ונר"ן [=ונפש רוח נשמה] שלו לו י"ת רק צריך לסתת את האבן נגעי יצה"ר מקודם ולקשר על תיקון כראוי

מסופר על רבי חנינא בן דוסא שראה שכולם מעלים קורבנות לירושלים ורצה גם הוא לתת משלו, הלך למדבר ומצא אבן וסתת אותה יפה- אז ה׳ עשה לו נס והביא לו מלאכים שנראו כאנשים שאמרו לו שים את ידך איתנו על האבן ואז קפצה להם הדרך והגיעו לירושלים.

ממעשה זה לומדים דבר גדול- כאשר אתה רוצה להעניק לה׳ מתנה, לברר את הניצוצות- לפעמים זה נראה דבר גדול ומסובך. "איך אני בתור אדם כה חומרי יברר ניצוצות בעולם הזה?".

אלא, שממעשה זה ניתן ללמוד שמה שמוטל על האדם זה קודם כל "לסתת את האבן", לתקן את היצר הרע שלו.

ואח"כ ימסור א"ע [=את עצמו] לה' כמ"ש בכל לבבך בשני יצריך ביצ"ט וביצה"ר וכשיביא את האבן היצה"ר כשהוא בלתי תיקון כראוי לא יוכשר קרבנו רק יתקן כנ"ל ואח"כ יביאו לירושלים הקדושה אף שזה אין בכוחו להביאו לקדושה רק באמת הוא ע"ד שאמרו ז"ל פתחי לו פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם

> כו' ומלאכיו יצוה לך לשמרך ולעזרך נגד היצה"ר שתוכל לתקנו ולהעלותו כשיראה י"ת לבך וכוונתך הטובה שאתה רוצה בזה ופותח פתח קטן לזה כענין מעשה הנ"ל כשראה י"ת טוב כוונתו של רחב"ד שלח מלאכיו להוציא כוונתו הטובה מכח אב הפועל כן לכל אדם רק שיתן ידו עמהם שיפתח קצת פתח כענין הנ"ל של רחב"ד נתן ג"כ ידו עם המלאכים ובזה העלה את האבן לירושלים.

לאחר מכן צריך האדם למסור את שני יצריו לה' ואז בעזרתו של ה' יוכל להביא את היצר הרע לתוך הקדושה, כמו שכתוב "פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם כפתחו של אולם" כשהאדם נותן את עצמו לה' וה' רואה את כוונתו ואז יעלהו ה' אל הקדושה.

אבל, בשביל זה צריך את עבודת האדם לפני כמו שרבי חנינא הוכרח לשים את ידו תחת האבן כדי להביאה לירושלים.

> נחזור לפי' הפסוק שלפי פרושינו מתורץ הכפל של תיבת ושב ב"פ כי לפירוש הנ"ל ושב הא' קאי על אלקיך שיחזור לך הקב"ה את הנשמה אלקית שבך ושב הב' קאי על הנ"ק שיחזור לך השי"ת ויקבצם מה שנתפזרו מכל העמים כנ"ל בפי' הפסוק וזרעתי' לי בארץ.

לכן כתוב פעמים "ושב", "ושב ה' א-לוקיך את שבותך" ו"ושב וקבצך" הראשון מדבר על כך שה' יחזיר לך את הנשמה הא-לוקית שלך, והשני מדבר על הניצוצות שיחזרו כאשר ה' יקבצם במהרה בימינו, אמן!

ושב ה'

רבי נפתלי מראפשיץ – זרע קודש

דהנה כשאדם בתשובה ומתחרט מאוד על מעשיו הרעים שעשה עד עתה וזה ידוע שכל מה שהאדם עושה למטה גורם כן למעלה בעולמות העליונים דבאתערותא דלתתא אתער לעילא וכמו שפי' ז"ל [=זכרונם לברכה] ה' צילך על יד ימינך שכביכול כמו הצל שכל מה שהאדם עושה נראה כן גורם האדם במעשיו כביכול לו ית' ועד"ז [=ועל דרך זה] פי' הצדיקים ז"ל ע"פ דע מה למעלה ממך שמעצמך תוכל לידע מה למעלה כי הכל תלוי בהאדם שנתן בו ית' הכח זה לעורר בכל מעשיו למעלה

ולכן כשאדם עושה תשובה גורם תשובה למעלה ע"ד שאמרו ז"ל שהקב"ה מתחרט על בריאת היצה"ר [=היצר הרע] ואומר ואשר הריעותי

ונבין זה ע"ד משל לאב שנתן לבנו החביב עליו סכין לשחוק בו ובזה יגיע שעשוע ותענוג לבנו משחוק זה ובנו בסכלותו לא סגר הסכין בנדן רק פתחו וחתך בו ידו והי' לו צער גדול וכשרואה אביו הצער של בנו יש לו ג"כ צער גדול מזה שיש לבנו צער וכאב

וחוץ מזה מצטער אביו על שהוא בעצמו גרם לבנו הצער הזה בנתנו הסכין אף שבאמת הי' כוונת האב לטובת הבן מ"מ מתחרט האב ע"ז שנתן לו דבר שנמשך מזה צער לבנו

כן עד"ז הקב"ה ברא היצה"ר לטובת שאדם כידוע רק שהי' לסגור התאוות וכוחות היצה"ר ואז הי' היצה"ר לטובתו וכשלא עשה כן האדם והגביר על עצמו את היצה"ר וקלקל לעצמו אומר ית"ש [=יתברך שמו] ואשר הריעותי ומתחרט על בריאת היצה"ר

כשרואה שמצטער האדם מאוד ומאוד על מעשיו לא טובי' מפאת היצה"ר ואומר ית"ש כביכול מה עשיתי שבראתי דבר כזה שימשך מזה צער גדול לבני שמתחרט ומסגף א"ע [=את עצמו] בתשובה וחרטה כ"כ [=כל כך] ואוכל את בשרו כמעט מגודל צערו על עוונותיו ועי"ז כשית"ש אומר כן ומתחרט על בריאת היצה"ר מזה נתבטל כח היצה"ר והס"א [=והסטרא אחרא] ונמחה מן העולם כמו ע"י האדם ע"י החרטה מוחה פשעיו וחטאותיו כיון שמתחרט עליהם שנוח לו שלא עשאן כן נמחה

היצה"ר ע"י חרטתו ית"ש כביכול על בריאת היצה"ר ואומר כביכול שנוח שלא עשאו

וז"ש [=וזה שכתוב] ושב ה' אלקיך את שבותך ע"י תשובתך יעשה הקב"ה ג"כ תשובה כנ"ל ויגאלינו מיד מתחת אוה"ע [=אומות העולם]וכח הס"א ונזכה לעבדו ית' כמ"ש בעה"ט [=בעל הטורים] את לבבך ואת לבב גי' לימות המשיח אז יהי' העבדות בשלימות

וז"ש מתחילה ושב ה' אלקיך ושמעת בקולו ואח"כ אמר ושב ה' אלקיך את כו' ומל ה' אלקיך כו' כי א"א לבוא לשלימות התשובה רק ע"י עזרתו ית' כנ"ל בשם בעל הטורים:

א"י [=או יאמר] דכתוב בס' שיש בהאדם בחי' נפש רוח ונשמה והנה אף שא"א [=שאי אפשר] לשום דבר להיות בעולם בלתי חיותו י"ת שא"א לשום דבר שיחי' בלתי כשיש בו כביכול המשכת חיותו חלק חי החיים עכ"ז [=עם כל זה] בחי' נפש הוא בחי' פחיתה כי גם לבהמה יש נפש הבהמיות ובחי' רוח הוא מעולה יותר ובחי' נשמה הוא הבחי' המעולה עוד יותר עד שא"א לה לסבול שתהי' אצל האדם בעת חטאו ח"ו רק תיכף שבא לעשות חטא נגדו י"ת מסתלקת בחי' נשמה מאתו ואינה שבה אל האדם עד שיחזור בתשובה על חטאו

והנה אחז"ל דחלק בחי' נשמה נק' לכל האדם אלקיך פי' שהוא חלק אלקי שנתן י"ת בך וזה הפי' אלקיך אלקות שבך וז"ש ושב ה' אלקיך את שבותך פי' עם תשובתך ישיב לך ה' את זאת שנקראת אלקיך כנ"ל

ורחמך פי' לשון אהבה שהחלק נשמה שיחזור לך י"ת עי"ז [=על ידי זה] מתאהב לו י"ת וזה פי' ורחמך קאי על אלקיך יעשה אותך אהב להי' ואח"כ [=ואחר כך] ושב ה' וקבצך מכל העמי' שיקבץ י"ת כל הנ"ק [=ניצוצות קדושה] שנתפזרו על ידך מחלק נ"ק שבך יקבץ י"ת אותם כי אנו כללות הנ"ק שבעולם ואנו מבררים אותם ע"י תפלתינו ומעשינו ותורתינו וכתוב בספרי' שזהו חביב אצלו י"ת כשמבררים הנ"ק שבכל דבר שבעולם ומשיבין אותם אליו י"ת

דוגמת בן שלא הי' אצל אביו כמה שנים וכשבא אצל אביו מתגדל שמחה ותענוג של אביו מאוד בלי שיעור וערך וז"ש וזרעתיה לי שזהו זריעה להצמיח ולהוסיף פירות שכמו שזורעין חטה בארץ ומצמחת

ועושה פירות ע"י שמבררת הכח שבארץ מקבצת החטה את זה הכח לעצמו ועי"ז עושה פירות הרבה כן כביכול זרעת אותנו לברר כל כוחות ונ"ק:

והנה אחז"ל [=אמרו חז"ל] שרחב"ד [= שרבי חנינא בן דוסא] ראה אשר הכל מעלין נדרים ונדבות לירושלים ואני אינו מעלה יצא למדבר וראה שם אבן וססתה ואמר כו' ביקש לשכור פועלים להעלותה לירושלים כו' זימן לו הקב"ה ח' מלאכים בדמות אנשים כו' אנו מעלין לך אבנך לירושלים כו' ובלבד שתתן ידך עמנו נתן ידו ורו' ונמצאו עומדי' בירושלים י"ל שרמזו במעשה זו שיקח האדם מוסר מזה ולעשות דוגמת זה בענין הנ"ל שכשמבררין לו י"ת את הנ"ק שבכל דבר שבעולם הוא חשי' אצלו דורן חביב חביב מאוד כנ"ל ובשלא יוכל האדם לעשות כן עכ"פ ימסור עצמו ונר"ן [=ונפש רוח נשמה] שלו לו י"ת רק צריך לסתת את האבן נגעי יצה"ר מקודם ולקשר על תיקון כראוי

ואח"כ ימסור א"ע [=את עצמו] לה' כמ"ש בכל לבבך בשני יצריך ביצ"ט וביצה"ר וכשיביא את האבן היצה"ר כשהוא בלתי תיקון כראוי לא יוכשר קרבנו רק יתקן כנ"ל ואח"כ יביאו לירושלים הקדושה אף שזה אין בכוחו להביאו לקדושה רק באמת הוא ע"ד שאמרו ז"ל פתחי לו פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם כו' ומלאכיו יצוה לך לשמרך ולעזרך נגד היצה"ר שתוכל לתקנו ולהעלותו כשיראה י"ת לבך וכוונתך הטובה שאתה רוצה בזה ופותח פתח קטן לזה כענין מעשה הנ"ל כשראה י"ת טוב כוונתו של רחב"ד שלח מלאכיו להוציא כוונתו הטובה מכח אב הפועל כן לכל אדם רק שיתן ידו עמהם שיפתח קצת פתח כענין הנ"ל של רחב"ד נתן ג"כ ידו עם המלאכים ובזה העלה את האבן לירושלים.

נחזור לפי' הפסוק שלפי פרושינו מתורץ הכפל של תיבת ושב ב"פ כי לפירוש הנ"ל ושב הא' קאי על אלקיך שיחזור לך הקב"ה את הנשמה אלקית שבך ושב הב' קאי על הנ"ק שיחזור לך השי"ת ויקבצם מה שנתפזרו מכל העמים כנ"ל בפי' הפסוק וזרעתי' לי בארץ.

נקודה למחשבה

סיפור יפני קלאסי מספר על לוחם נועז שפרץ לשטח אמריקאי בזמן מלחמת העולם השניה במטרה להילחם ולחבל בפעולות הכוחות האמריקאים. כשעלו עליו הוא הזעיק עזרה שלא הצליחה להגיע כיוון שעל האזור חלש יער אימתני שלא הניח לשום מסוק לנחות בשטח.

חוץ ממקום אחד.

על הר גבוה במיוחד היה משטח מושלם לנחיתה שיכל לעזור ללוחם להיחלץ בקלות על ידי מסוק יפני קטן.

אולם כפי שאמרנו היתה גם בעיה - אותו משטח נחיתה מושלם שכן על הר גבוה במיוחד.

זה מכשול שאמנם היה מפיל כל אדם אבל לא לוחם יפני נועז.

בנועזות היפנית שלו הוא השתמש כשעלה להר הגבוה כשמאחוריו מיטב לוחמי הצבא האמריקאי.

באותה נועזות הוא נעזר כשקפץ לחבל שהיה מחובר למסוק היפני כאשר כדורים שורקים מתחתיו.

ובאותה נועזות כאשר מפקדו אמר לו "מה היית עושה בלעדינו, אה? היו שוחטים אותך..." הוא השיב: "מה הייתי עושה בלעדי, אה? היו שוחטים אותי כבר למטה..."

אני מאמין שאתם לא מכירים את הסיפור הזה.

או בגלל שאתם לא כל כך מכירים סיפורים יפנים או בגלל שהסיפור הזה חצי-מחורטט.

למה מחורטט? פשוט מאוד, הרגע המצאתי את הסיפור הזה.

אז למה חציי? כי בכל זאת יש משהו אמיתי בסיפור:

בעבודת התשובה ה' קורא לנו לחזור אליו, לתקן את מעשינו ולעזוב את הבלי החומר.

צריך לזכור, שלא נחשוב שזו עבודה שלנו לבד, בלי ה' לא היינו באמת יוצאים מהבוץ ונכנסים אל הקדושה.

אבל גם נדרשת ממנו עבודה וגם בלעדיה לא היינו מצליחים לצאת מהטומאה.

אז שנזכה ללכת עם שני פתקים בכיס -

פתק אחד - שעליו כתוב "בשבילי נברא העולם" ואני יכול וצריך לתקן אותו ולפעול בו מה שצריך.

ופתק שני - שעליו כתוב "ואנכי עפר ואפר", באמת בלי ה' תמיד הייתי נשאר בגסות שלי ורק הוא יכול להוציא אותי מה'ברוך' שאליו נכנסתי.

מוקדש לעילוי נשמות

מו"ר רוח-אפנו האהוב והיקר

הרב **שניאור זלמן מרדכי**

בן **מנחם מענדל** קץ

...

הרב **בנימין דב** בן **טוביה** רוזנצויג

הַמַּאֲמָר הַשָּׁבוּעִי

מיזם "הַמַּאֲמָר הַשָּׁבוּעִי" בא לתת לכל אחד ואחד את האפשרות ללמוד חסידות בהעמקה ובהבנה, תוך דגש על חיבור התורות העמוקות לחיי היומיום שלנו.

במסגרת זו לומדים מידי שבוע מאמרי חסידות יסודיים בהבנה, בעמקות ובבהירות.

אידה תותח אני!

ראית איך עשיתי תשובה? אה?

פססט.. זה לא רק אתה, זה גם ה'...